

1

ยานขับไต่พลังสูงเหนือถนนฟ้าเช็กวา

อีโอ ขึ้นเขามาตั้งแต่รุ่งสาง เริ่มจากเดินตามถนนกับทางเดินเท้า เข้าสู่เส้นทางหากินของพวกแกะที่ตั้งชั้นอยู่หลังเมือง แล้วก็เดินตัดเนิน หินกรวดจนกระทั่งขึ้นไปถึงยอดเขาโล้นเลี่ยน พยายามลัดเลาะไปตามเว้งผา และร่องหินซึ่งเงาร่มสีน้ำเงินกระจุกตัวกันอยู่ กว่าเขาจะไปถึงยอดเขา ดวงอาทิตย์ก็ลอยสูงเหนือศีรษะแล้ว เขาหยุดพักดื่มน้ำให้หายเหนื่อยอยู่ที่นั่นครู่ใหญ่ รอบตัวแวดล้อมด้วยเทือกเขาที่เห็นเป็นภาพล้นสะท้านอยู่หลังม่านไอร้อนไหวระริกซึ่งแผ่ออกจากแผ่นหิน

อีโอค่อยๆ ก้าวไปตามชะง่อนผาแคบๆ ซึ่งยื่นออกจากยอดเขาทีละนิด อย่างระมัดระวัง ทั้งสองข้างของตัวเขา ณ ตอนนี้เป็นหน้าผาซึ่งตัดตรงดิ่ง ลงไปนับพันฟุตสู่หุบเขาดินแหลม ต้นไม้ และแม่น้ำคั่งสีขาวขุ่น หินก้อนหนึ่งหลุดจากแก่งและร่วงลงไปอย่างเงียบเชียบ ร่วงไปโดยไร้จุดสิ้นสุด เบื้องหน้านั้นอีโอเห็นเพียงท้องฟ้าเปลือยเปล่า เขายันตัวขึ้นยืนตรง สูดลมหายใจลึก สาวเท้าวิ่งไปจนถึงระยะสองสามหลาสุดท้ายก่อนถึงขอบผา และแล้วเขาก็ไหลลอยละลือออกสู่อากาศ

เขาปล่อยร่างให้ร่วงหล่นเรื่อยไป ตกลงไปสู่เบื้องล่าง ประสาทสัมผัส

8 สมรภูมิลำเมือง ตอน แดนอนธการ

พม่าเลื่อนจากภาพกะพริบของขุนเขาและท้องฟ้าซึ่งพลิกหมุนสลับกันไปมา เสียงสะท้อนจากการกู่ร้องในตอนแรกจางลงจนเหลือเพียงความเงียบงัน กระทั่งเขาไม่ได้ยินสิ่งใดนอกจากเสียงหัวใจเต้นระรัวของตัวเอง และเสียงลมที่กระพือผ่านหู เขาโผล่ตัดผ่านสายลมจนหลุดจากเงื้อมเงาของผาชัน ออกสู่แสงตะวันและเหลือบลงมองเบื้องล่างที่ไกลโพ้น มองไปยังบ้านของเขา...เมืองคงที่แห่งแซ่กวา เมื่อมองจากบนนี้ หลังคาโดมทองแดงกับบ้านเรือนสีสันทัดใสเหล่านั้นช่างดูเหมือนของเล่น ยานบินแล่นเข้าออกจากท่าอากาศยานกับกลีบดอกไม้ปลิวตามลม แม่น้ำไหลลัดเลาะผ่านหุบเขาราวเส้นไหมสีเงิน

อีโอมองสิ่งเหล่านั้นด้วยความรักจนกระทั่งมันถูกซ่อนจากสายตาโดยไหล่เขา เขาเคยนึกว่าจะไม่ได้กลับมายังแซ่กวานี้อีกแล้ว ที่ค่ายฝึกของวายุภคตนั้นเขาถูกสอนว่าความรักในบ้านเกิดเมืองนอนและครอบครัวของตัวล้วนเป็นสิ่งฟุ่มเฟือย เป็นสิ่งที่จะต้องลืมเสียให้ได้หากอยากจะมีบทบาทในสงครามเพื่อให้โลกกลับมาเขียวอีกครั้ง แต่หลังจากนั้นเมื่อเขาถูกจับและตกเป็นทาสบนเมืองลอยน้ำไบรท์ตัน เขาก็ฝันถึงบ้าน แต่เขาก็คิดว่าครอบครัวของเขาคงไม่ต้องรับเขาอีกต่อไปแล้ว พวกเขาล้วนเป็นกลุ่มต่อต้านเมืองเคลื่อนที่หัวโบราณ และการที่เขาหนีออกจากบ้านไปเข้าร่วมกับวายุก็เท่ากับเขาจะไม่มีวันกลับเข้าเป็นส่วนหนึ่งของที่นี่ได้อีก แต่ถึงกระนั้น เขาก็ได้กลับมาอยู่ตรงนี้อีกครั้ง อยู่ท่ามกลางเนินเขาแอฟริกาที่เขารัก เมื่อถึงตอนนี้ ช่วงเวลาที่เขาอยู่ทางซีกโลกเหนือต่างหากที่รู้สึกราวเป็นฝันอันห่างไกล

ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเป็นผลงานของเร็นทั้งสิ้น เขาคิดยามที่ยังคงปล่อยให้ร่างร่วงลงไป เร็น เด็กสาวซึ่งมากไปด้วยอารมณ์ขัน เด็กสาวแสนกล้า และแสนประหลาดที่เขาได้พบในเมืองไบรท์ตัน เด็กสาวที่เป็นทาสเช่นเดียวกับเขา 'กลับบ้านไปหาคุณพ่อคุณแม่เถอะ' เธอบอกเขาตอนที่ทั้งสองหนีออกมาด้วยกันได้แล้ว 'พวกท่านยังรักนายอยู่ และจะต้อนรับนายกลับไปแน่ๆ ฉันทนใจ' แล้วเธอก็พุดถูก

นกที่ตกใจตัวหนึ่งบินหรือผานด้านซ้ายของอีโอไป ทำให้เขารู้สึกตัวว่ายังคงลอยตัวอยู่ในอากาศเหนือโชดหินที่ดูไม่ได้เป็นมิตรเท่าใดนัก และเขาก็กำลังตกลงไปอย่างรวดเร็วเสียด้วย เขากางปีกใหญ่ของรุ่มร้อนที่ติดอยู่กับหลัง พลังส่งเสียงร้องอย่างสะใจเมื่อมันหลุดร่างเขากลับขึ้นสู่เบื้องบน การร่วงหล่นอย่างรวดเร็วชวนวิงเวียนเปลี่ยนเป็นการโผบินขึ้นอย่างแสนสง่างาม เสียงคำรามของสายลมที่พัดผ่านร่างจางลง แทนที่ด้วยเสียงซึ่งอ่อนโยนกว่านั้น เสียงกระซิบของแผ่นผืนผ้าไหมซิลิคอนกว้างและเสียงเอี้ยตาดของเชือกกับคนไม้ไผ่

สมัยเขายังเด็ก อีโอมักจะเอารุ่มร้อนขึ้นมานบนนี้ ทดสอบความกล้าต่อกระแสลมอุ่น หนุ่มสาวชาวแซ็กวาทำกันทั้งนั้น ตั้งแต่เขากลับมาจากซีกโลกเหนือเมื่อหกเดือนก่อน เขามักจะเงยหน้าขึ้นมองแผ่นปีกลึกลับสดใสที่ลอยละล่องอยู่กับทิวเขาเหล่านั้นด้วยความอิจฉา แต่เขาก็ไม่กล้าจะขึ้นไปร่วมเล่นกับคนเหล่านั้น วันเวลาที่ห่างบ้านเปลี่ยนตัวเขามากเกินไป เขารู้สึกแก่กว่าเด็กหนุ่มวัยเดียวกัน ในขณะที่เดียวกันก็อายุพวกเขา ละอายุในสิ่งที่เคยเป็น...เป็นนักบินของลูกระเบิดทัมเบลอร์* เป็นนักโทษ และเป็นทาส แต่เข้าวันนี้เหล่านักล่องเมฆาคคนอื่นๆ ต่างไปรวมตัวกันอยู่ที่ป้อมปราการเพื่อต้อนรับชาวต่างชาติ เมื่ออีโอรู้ว่าท้องฟ้าทั้งผืนจะเป็นของเขาแต่เพียงผู้เดียว เขาก็ตื่นมาพร้อมกับความปรารถนาที่จะโผบินอีกครั้ง

อีโอบลงมาตามสายลมราวกับนกเหยี่ยวหนุ่ม มองเงาของตนเองแหวกวายุผ่านโชดหินต้องแสงอาทิตย์ซึ่งค่าจุนขุนเขาอยู่ นกเหยี่ยวจริงๆ ที่ลอยตัวอยู่ใต้เขาในห้วงอากาศสะอาดใสราวแก้วกระพือปีกหลบพริ้วเสียงร้องด้วยความประหลาดใจระคนฉุนเฉียวยามที่เขาโผผ่าน...เด็กหนุ่มผิวดำร่างเพรียวได้ปีกสีฟ้าครามที่รุกรานเข้าสู่พื้นที่ของพวกเขา

อีโอบังคับรุ่มร้อนให้บินวนรอบพลางนึกอยากให้เห็นเขา แต่เร็นช่างอยู่ห่างไกล เธอกำลังท่องวิถีวิหคด้วยยานบินของพ่อ หลังจากทั้งสองหนีออกมาจากคลาวด์ไนท์ซึ่งเป็นจวนลอยฟ้าของผู้ว่าการเมืองไบรท์ตันได้ และไปถึงเมืองเคลื่อนที่คอมมอมโบแล้ว เธอก็ช่วยให้อีโอได้ที่บนยานขนส่งสินค้า

* ทัมเบลอร์ (Tumblers) ยุทโธปกรณ์ของกองกำลังวายุมรดกแบบหนึ่ง

10 สมรภูมิลำเมือง ตอน แดนอนธการ

ที่กำลังเดินทางลงใต้ และที่บนท่าเทียบยาน ระหว่างที่ยานลำนั้นกำลังเตรียมออกเดินทาง ทั้งสองก็บอกลากัน แล้วเขาก็จูบเธอ และแม้ธิดาจะเคยจูบเด็กสาวคนอื่นๆ มาก่อน บางคนสวຍกว่าเร็นเยอะทีเดียว แต่รสจูบของเร็นก็ยังคงตราตรึงอยู่ในใจที่เฝ้าวนเวียนกลับไปคิดถึงมันในเวลาที่ไม่คาดคิด เช่นนี้ ตอนที่เขาจูบเธอ ทั้งเสียงหัวเราะและคำประชดขำๆ ต่างเหือดหายไปจากเร็น เธอตัวสั่น จริงจัง และเงยบมากทีเดียว รวากับว่าเธอกำลังตั้งใจเงยหูฟังสิ่งที่เขาไม่อาจได้ยิน ชั่วฮึดใจหนึ่งเขาอยากบอกเร็นว่าเขารักเธอ ขอให้เธอมาอยู่กับเขา หรือเสนอตัวอยู่กับเธอ แต่เร็นกำลังกังวลอย่างหนักเรื่องของพ่อที่เพิ่งมีอาการเหมือนชัก และกำลังโกรธแค้นอย่างมากที่ท่านทอดทิ้งพวกเขา ยอมตกลงสู่ทะเลทรายพร้อมกับคลาวด์ไนน์ เขาจะรู้สึกเหมือนกำลังฉวยโอกาสกับเธอถ้าบอกรักออกไป ความทรงจำสุดท้ายเกี่ยวกับเธอจึงกลายเป็นการที่เขาเหลียวกลับไปมองขณะที่ยานของเขาเคลื่อนออกสู่ห้วงท้องฟ้า และเห็นร่างที่กำลังโบกมือลาของเธอหดเล็กกลง จนลับหายไปจากสายตา

ผ่านไปตั้งครึ่งปีแล้ว...ถึงเวลาที่เขาควรจะเลิกคิดเรื่องของเธอได้แล้วนะ

ด้วยเหตุนี้เขาจึงหยุดคิดเรื่องใดๆ ทั้งสิ้นไปชั่วครู่สั้นๆ เพียงไต่ร่อนขึ้นลงตามสายลมขี้เส้น เหวี่ยงตัวไปทางตะวันตกซึ่งมีภูเขาคั่นกลางระหว่างตัวเขากับแซ็กวา ภูเขาเขียวขจีที่มีไอหมอกหลากริ้วแผ่ตัวมาจากป่าเมฆ

ครึ่งปี โลกเปลี่ยนไปมากทีเดียวในเวลาเพียงเท่านั้น จู๋ ความตึงเครียดซึ่งสะสมผ่านช่วงเวลาหลายต่อหลายปีในสงครามวายุมรกดก็มลายหายไปสิ้น เริ่มจากการเสียดตล็กเกอร์ฟางไปและมีผู้นำคนใหม่ขึ้นมาที่เจดีย์หยก... นายพลนาคาซึ่งได้ชื่อว่าเป็นคนแข็งแกร่งราว คำลั้งแรกในฐานะผู้นำของเขาคือการได้การรุกร้าของทวีคซิงสต์ด์ท์ซิจิเซลล์ซาฟท์ ณ หนองรัสเซียเตอร์และบดขยี้นครชาวสลาฟซึ่งจิกกัดชายแดนทิศเหนือของวายุมาหลายปี แต่แล้วทั้งโลกก็ต้องประหลาดใจอย่างที่สุดเมื่อนาคาเรียกฝูงบินทั้งหมดกลับฐานและเจรจาสงบศึกกับเหล่าเมืองเคลื่อนที่ มีข่าวลือจากในแดนวายุมรกดว่า

มีการปล่อยนักโทษการเมืองเป็นอิสระ ยกเลิกกฎอันโหดร้ายต่างๆ นอกจากนี้ยังมีเสียงเล่าลือกันว่านาคาตั้งใจจะยุบวายุ แล้วก่อตั้งสันนิบาตต่อต้านเมืองเคลื่อนที่ขึ้นมาใหม่ และตอนนี้เขาก็ส่งคณะผู้แทนมาเจรจากับพระราชินีกับองคมนตรีแห่งแซ็กวา คณะผู้แทนที่นำโดยภรรยาของเขาเอง คุณหญิงนาคา

สิ่งนี้เองที่ทำให้ธีโอตื่นขึ้นตั้งแต่รุ่งสาง หยิบร่มร่อนขึ้นไปยังที่สูงเหนือเมือง การเจรจาจะเริ่มขึ้นในวันนี้ ทั้งพ่อแม่และพวกพี่สาวของเขาพากันไปที่ป้อมปราการ เพื่อจะได้เห็นอคันตุกะจากต่างแดน ทุกคนต่างตื่นเต้นเปี่ยมความหวัง แซ็กวาถอนตัวจากสมพันธมิตรต่อต้านเมืองเคลื่อนที่ไปแล้ว ตอนที่กลุ่มวายุมรกดเข้ายึดอำนาจ ด้วยเพราะอกลั่นขวัญแขวนกับลัทธิมุ่งทำสงครามและกองทัพซากศพเดินได้ แต่ตอนนี้ (ตามที่พ่อของธีโอได้ยินมา) นายพลนาคากำลังจะเสนอการสงบศึกอย่างเป็นทางการกับเหล่าเมืองป่าเถื่อน มีแม้กระทั่งสัญญาณบอว่าเขาพร้อมจะปลดระวางกองทัพสตอล์กเกอร์ของวายุทั้งหมด ถ้าเขาทำเช่นนั้น แซ็กวากับเมืองคงที่อื่นๆ ในแอฟริกาอาจสามารถเข้าร่วมกับเขาเพื่อปกป้องพื้นที่สีเขียวของโลกต่อไป พ่อของธีโออยากให้ภรรยาและลูกๆ ไปอยู่ที่ป้อมปราการด้วยกันเพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งในวันแห่งประวัติศาสตร์นี้ และอีกอย่างพ่อของธีโอก็อยากเห็นหน้าตาคุณหญิงนาคาซึ่งได้ยินมาว่ายังสาวและงดงามมาก

แต่ธีโอได้เห็นวายุมรกดมากมายเกินไปแล้วในชีวิตนี้ และไม่ว่านาคาหรือผู้แทนจะพูดอย่างไรเขาก็ไม่ไว้ใจ ดังนั้นระหว่างที่ทุกคนในแซ็กวาต่างเบียดกันเข้าไปในสวนของป้อมปราการ เขาจึงขึ้นมาโผล่บนบินอยู่ในสายลมสีทองพร้อมกับคิดถึงเร็น

แต่แล้วตอนนี้เอง ที่ด้านล่างของเขา เขาเห็นความเคลื่อนไหว ณ จุดซึ่งไม่ควรจะมีสิ่งใดเคลื่อนที่อยู่นอกจากนก แถมสิ่งที่เขาเห็นยังใหญ่เกินจะเป็นนกด้วย ยานบินสองลำผุดขึ้นมาจากหมอกขาวเหนือป่าเมฆเอ็นเวโลป* ของพวกมันทาสีเป็นแถบดำเหลือเหมือนตัวต่อ ห้องโดยสารเล็กๆ กับกระเปาะเครื่องยนต์เพรียวคั่นตาธีโอผู้ซึ่งถูกบังคับให้จำโครงสร้างยาน

* เอ็นเวโลป (envelope) ส่วนประกอบของอากาศยานที่ใช้ในการเก็บกักลมร้อนเพื่อช่วยพยุงให้อากาศยานเหล่านั้นลอยได้

12 สมรภูมิลำเมือง ตอน แดนอนธการ

ของศัตรูทั้งหมดในการฝึกของวายุมรกต ยานเหล่านี้เป็นยานขับไล่พลังสูง คอสโกรฟซึ่งกลุ่มเมืองทรคของสตัดท์ซจิเซลล์ซาฟท์ใช้เป็นยานต่อสู้ทั้งระเบิดขนาดเล็ก

แต่พวกมันมาทำอะไรที่นี่ อีโอไม่เคยได้ยินว่าทรคของสตัดท์ซจิส่งยาน มาไกลถึงแอฟริกาเลย ยิ่งลงใต้มาไกลถึงที่แซ็กวานี่ยิ่งไม่ต้องพูดถึง

แต่แล้วเขาก็คิดได้ พวกนี้มาเพราะการเจรจา อีกไม่ช้าจรวดที่เขาเห็น สองประกายราวโบมีตอยู่ในราวใต้ห้องโดยสารจะถูกทิ้งปุพรมลงเหนือ บ้อมปรการ ที่ซึ่งมีภรรยาของนาคาอยู่ มีพระราชินีอยู่ และมีครอบครัวของ อีโออยู่

เขาจำเป็นจะต้องหยุดพวกมัน

แปลกนักที่เขา รู้สึกใจเย็นได้ขนาดนี้ เมื่อไม่กี่อึดใจก่อนเขายังรู้สึกสงบ มีความสุขกับแสงอาทิตย์และอากาศบริสุทธิ์อยู่เลย มาตอนนี้เขาก็กำลัง มุ่งสู่ความตาย หากแต่มันกลับดูช่างเป็นธรรมชาติ เหมือนเป็นส่วนหนึ่งของ ยามเช้า เหมือนสายลมและแสงแดด เขาเอียงร่มร้อนและพุ่งลงไปยังยาน ขับไล่พลังสูงลำท้าย นักบินยังมองไม่เห็นเขา ยานขับไล่แบบนี้ต้องใช้นักบิน สองคน และเขาก็คิดว่าทั้งสองคงไม่ได้ระแวงระวังภัยสักเท่าใดนัก ร่มร้อน พาร่างของเขาเข้าไปใกล้ขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งเขาเห็นแผ่นสีที่เกาะเกาะจาก ฝากระโปรงครอบกระเปาะเครื่องยนต์ หางเล็บบังคับทิศทางขนาดใหญ่มี สัญลักษณ์ของทรคของสตัดท์ซจิเซลล์ซาฟท์...รูปเฟืองและกำปั้นหุ้มเกราะวาด เอาไว้ อีโอพบว่าตัวเองแทบจะชนชมความกล้าของนักบินซึ่งกล้าบินบุก เข้ามาถึงใจกลางเขตแดนของฝ่ายต่อต้านเมืองเคลื่อนที่ด้วยยานที่ดูโดดเด่น เช่นนี้ทีเดียว

เขาเตะร่มร้อนไปด้านหลัง หยุดลอยตัวอยู่กลางอากาศแบบที่หัดทำได้ ตั้งแต่วัยเด็กขณะบินไปตามลมร้อนเหนือทะเลสาบลิเอ็มมา กับเพื่อนฯ เพียง แต่ว่าคราวนี้เขาไม่ได้ร่อนลงไปในน้ำ แต่กลับเป็นส่วนบนโค้งแข็งของ เอ็นเวโลปยานลำนั้น ตอนที่เขาร่อนลงกระทบกับมันเสียงฟังกดดังมากที่สุดทีเดียว แต่เขาก็บอกตัวเองว่าคนที่อยู่ในห้องโดยสารจะไม่ได้ยินสิ่งใดเมื่อมีเสียง

เครื่องยนต์ใหญ่ดังกลบ เขาปลดตัวเองจากสายร่มร่อน พยายามซุกมันเข้าใต้บันไดเชือกซึ่งติดอยู่ที่ด้านนอกของเฮลิคอปเตอร์ แต่ลมก็พัดอย่างแรงจนเขาต้องปล่อยมือก่อนที่จะถูกพัดไปพร้อมกับร่มร่อนด้วย เขาเกาะบันไดเชือกแน่น ขณะมอว์ร่อนปลิวไปทางท้ายยานอย่างไม่อาจทำสิ่งใดได้

อีโอสื่อทางหนึ่งทางเดียวของเขาไปแล้ว แต่ก่อนที่จะทันได้กังวล ฝายานก็เปิดออกข้างตัว ศีรษะสวมหมวกนิรภัยหนังไหล่ออกมาองเขา ผ่านกระจกสีของแว่นตานิวกบีน แสดงว่ามีคนได้ยินเสียงเขาสินะ เขาไต่ตัวไปข้างหน้า แล้วทั้งเขากับนักบินผู้นั้นก็กลิ้งตกลงเข้าไปในฝายาน ลงสู่ช่องทางลิ้นๆ ก่อนหล่นดังตุบลงบนทางเดินโลหะแคบๆ ระหว่างถังบรรจุก๊าซทั้งสองของยาน อีโอรกระเสือกกระสนลุกขึ้น แต่นักบินผู้นั้นกลับยังนอนนิ่งไม่เคลื่อนไหว เธอดูเหมือนคนไทยหรือคนลาว อีโอสื่อไม่เคยได้ยินว่ามีชาวตะวันออกเป็นนักรบของฝายาทรักซิงสตัดท์ซเลยแม้แต่คนเดียว แต่เธอก็อยู่ตรงนี้ อยู่บนยานของพวกนั้น สวมเครื่องแบบของพวกนั้น และกำลังมุ่งหน้าบินสู่แซ็กวาพร้อมกับจรวดเรียงเป็นดับเต็มราว

นั่นเป็นปริศนา แต่อีโอสื่อก็ไม่มีเวลาจะมานั่งขบคิดถึงมัน เขาใช้ฝ่าฟันคอของนักบินมัดปากเธอ ก่อนจะหยิบมีดจากเข็มขัดของเธอแล้วตัดเชือกส่วนหนึ่งจากที่ซึ่งอยู่รอบถังเก็บก๊าซ ใช้มันมัดมือของเธอไว้กับราวกันทางเดิน เธอรู้สึกตัวขึ้นมาตอนที่เขากำลังผูกปมสุดท้าย เธอพยายามดิ้นรนพร้อมกับจ้องหน้าเขาอย่างโกรธเคืองผ่านแว่นกันลมแตกร้าวนั้น

เขาปล่อยให้เธอดิ้นอยู่อย่างนั้นแล้วเร่งเท้าไปตามทางเดินจนถึงบันไดอีกฝั่ง ไต่ลงไปตามเงาของถังก๊าซแต่ละถัง เสียงเครื่องยนต์ดังสนั่นอยู่รอบตัว กลบเสียงสถลสถานจากเบื้องบนอย่างรวดเร็ว และเมื่อเขากระโดดลงไปในห้องโดยสาร แสงจากหน้าต่างก็สว่างจนตาพร่า เขากะพริบตา ก่อนจะเห็นนักบินอีกคนยื่นหันหลังให้เขาอยู่ที่แผงควบคุม

"ตกลงมันคืออะไร" ชายผู้นั้นถามด้วยภาษาแอร์สเปอร์นโต (แอร์สเปอร์นโต? มันเป็นภาษากลางของนักบินก็จริง แต่อีโอสื่อคิดว่าพวกทรักซิงสตัดท์ซใช้ภาษาเยอรมันกันเสียอีก...)

14 สมรภูมิลำเมือง ตอน แดนอนุธการ

"นกหรือโง" ชายผู้นั้นถามอีกระหว่างจัดการอะไรสักอย่างบนแผงควบคุมแล้วหันกลับมา เขาก็เป็นคนตะวันออกเช่นกัน อีโพลักเขาไปประชิดผนังและยกมีดขึ้นจี้

ที่ด้านนอก เมืองของอีโอบปรากฏให้เห็นเหนือยอดเขา ลูกเรือของยานขับไล่พลังสูงลำหน้าซึ่งยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นบนยานพี่น้องกำลังปรับทางเสื่อและเริ่มหันทิศเข้าหาบ้อมปราการ

หลังจากบังคับให้นักบินนั่งบนเก้าอี้ของตัวเองแล้ว อีโอก็ความหาปุ่มบังคับวิทยุที่เหมือนกับวิทยุในห้องนักบินของระเบิดทมเบลอร์สมัยที่เขาอยู่กับวายุ เขาตะโกนใส่มโครโฟน "แซ็กว! แซ็กว! คุณกำลังถูกโจมตี! ยานสองลำ! ผมอยู่ในลำหลัง!" เขารีบเสริมตอนที่ลูกไฟกระสุนต่อต้านอากาศยานเริ่มพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้ารอบตัว ส่งสะเก็ดระเบิดกระทบทั่วด้านนอกห้องโดยสารหุ้มเกราะและกระแทกกระจกหน้าต่าง

นักบินผู้นั้นเลือกจังหวะนี้ในการพยายามสู้อีกครั้ง เขาโผล่ขึ้นจากเก้าอี้และกระแทกตัวเข้ากับซีโครของอีโอบอย่างรุนแรง อีโอบทำอะไรโผล่หลุดมือ นักบินคนนั้นคว้ามืออีกข้างของเขาซึ่งยังกำมีดอยู่ไว้ได้ ทั้งสองต่อสู้แย่งมีดกันจนกระทั่งจู่ๆ ก็มีเลือดกระจ่ายไปทุกทิศทาง อีโอบก็มองและพบว่านั่นคือเลือดของเขา นักบินผู้นั้นแทงเขาอีกครั้งจนเขาต้องตะโกนออกมาทั้งด้วยความโกรธ ความเจ็บปวด และความกลัว พยายามจะบิดใบมีดออกห่างตัว ขณะที่มันแต่จ้องใบหน้าดมิ่งทั้งบิดเบี้ยวของศัตรูอยู่นั้น อีโอบไม่ทันสังเกตเห็น ยานลำหน้าหายไปที่ท่ามกลางเปลวเพลิงสีส้มจ้า คลื่นระเบิดเกิดขึ้นโดยไม่ทันตั้งตัว และส่งให้หน้าต่างยานลำที่เขาอยู่แตกกระจายพร้อมกันทุกบาน ก่อนที่ทั้งสะเก็ดระเบิดและเศษวัสดุจะกระแทกเข้ากับเฮลิคอปเตอร์ ใบพัดที่หลุดจากเครื่องบินมาเฉือนผ่านห้องโดยสารราวกับเคียวเกี่ยวข้าว นักบินผู้นั้นกระเด็นคว้างออกไปจากช่องขนาดใหญ่ซึ่งเคยเป็นผนังด้านหนึ่ง ดวงตาดูนักบินเบิกกว้างไม่ยอมเชื่อ กลายเป็นภาพติดตาอีโอบผู้ซึ่งถูกทิ้งให้อยู่เพียงลำพัง

อีโอบกระเสือกกระสนกลับไปที่เครื่องวิทยุ คว้าไมโครโฟนที่ห้อยต้องแต่งอยู่ เขาไม่รู้ว่ามันยังใช้งานได้หรือไม่ แต่เขาก็ตะโกนไปจนกระทั่ง

ความเหนียวล้าอ่อนแรงกับความหวาดกลัวและอาการเสียเลือดโคมเออาชนะ
เขาได้ในที่สุด สิ่งสุดท้ายที่เขาได้ยินตอนที่ร่างของเขาไถลทรุดลงกับพื้นยาน
คือเสียงที่บอกเขาว่ามีการส่งความช่วยเหลือออกมาแล้ว กลุ่มควันสองกลุ่ม
พุ่งขึ้นจากบ้อมปรากร และที่เป็นสีฟ้าราวแมลงปอเข้มเหนือกลุ่มควันนั้น
คือยานบินสองลำจากเหล่าทัพบินแซ็กวาที่กำลังไต่ระดับขึ้นสู่ห้องฟ้าสีทอง

2

เรื่องของหัวใจ

จาก : เร็น แนต์ส์เวิร์ธที่
เอ.เอ็ม.วี. เจนนี่ ฮานิวอร์
เพริพาเททืออาโพลิส
24 เมษายน ท.ศ. 1026

อีโอรัก,

หวังว่าชีวิตที่แซ็กวาคงจะไม่น่าเบื่อเกินไปนะ แต่เพื่อนายเบือ ฉันเลยคิดว่าน่าจะเขียนจดหมายอย่างเป็นทางการสักฉบับเล่าให้ฟังว่าฉันทำอะไรมาบ้าง ไม่น่าเชื่อนะว่ามันผ่านมาตั้งนานแล้ว...ยังรู้สึกเหมือนเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานเอง...ทั้งเรื่องที่ไบรด์ตัน ที่คลาวด์ไชน์ เรื่องของแม่...

ไม่นานหลังจากนายเดินทางกลับไปแซ็กวา ศาสตราจารย์เพนนี่รอยล์ก็จากเราไปเหมือนกัน เรามีเพื่อนอยู่ในเมืองอื่น แล้วก็ไปอาศัยอยู่กับเพื่อนพวกนั้น หรือก็คือไปคูดเงินพวกนั้นล่ะนะ เพราะเขาไม่ได้เอาอะไรติดตัวออกมาจากซากคลาวด์ไชน์เลย มีแต่เสื้อผ้า แล้วมันก็หลุดโลกเกินจะขายได้ราคาอะไรในตลาดที่ค่อมอมโบด้วย ฉันเกือบจะสงสารเขาเลยทีเดียว

จริงๆ เขาก็ช่วยเราเยอะนะ พาเราไปจนถึงคอมมอมโบแล้วก็วางก้ามก่อกวนพวกหมอในโรงพยาบาลจนกระทั่งเขาอมรักษาพ่อให้ฟรีๆ แต่คิดว่าเขาไม่ใช่ไรหรือกมั้ง (หมายถึงเพนนี่ร้อยลนะนะ) เขาบอกว่าเขาจะเขียนหนังสือเล่มใหม่เกี่ยวกับมหาสงครามที่โบรท์ตัน เขาให้สัญญากับฉันว่าจะไม่โกหก โดยเฉพาะเรื่องของนายกับฉัน แต่ฉันว่ามันก็เป็นคำสัญญาแบบที่เขาจะลืมนไปในทันทีที่ที่นั่งลงหน้าเครื่องพิมพ์ดีดนั่นแหละ

พ่อก็ไม่เป็นอะไรแล้วเหมือนกัน พวกหมอที่คอมมอมโบจ่ายยาเม็ดสีเขียวๆ ให้เขากินซึ่งก็ช่วยเรื่องเจ็บหน้าอกไปได้บ้าง แล้วพ่อก็ไม่ได้ทรุดอีกตั้งแต่คืนนั้นที่คลาวด์ไชน์ แต่ไม่รู้ทำไมพ่อดูแก่ลงไปมากเลย แล้วก็เศร้ามากด้วย มันต้องเป็นเพราะเรื่องของแม่แน่ๆ พ่อรักแม่จริงๆ ไม่ว่าแม่จะเป็นยังไงก็ตาม การอยู่โดยไม่มีแม่ ไม่รู้แม่แต่ว่าแม่ยังมีชีวิตอยู่หรือตายไปแล้ว... นั่นทำให้พ่อเศร้ามากเลยละ แม้ว่าเขาจะพยายามทำใจล้าก็ตาม

ฉันนึกว่าพ่อก็อาการดีขึ้นแล้วเขาจะพาฉันตรงกลับบ้านที่แองเคอร์เรจ-อิน-ไวน์แลนด์เสียอีก แต่พ่อไม่ได้พูดถึงเรื่องนั้นเลย เท่ากับเราก็อ่องวิถึวิหคกันตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ได้เห็นโลกกว้างนิดๆ แล้วก็ค้าขายหน่อยๆ...ส่วนใหญ่ก็เป็นของโบราณกับพวกเศษๆ โบราณละ แต่ของไร้พิษสงนะ ไม่ใช่อย่างไอ้หนังสือตึบๆนั่น! เราไปได้ค่อนข้างดี ดีพอที่จะทาสียานใหม่หมดแล้วก็ยกเครื่องมัน เราเปลี่ยนชื่อยานกลับเป็นเจนนี ฮานิวอร์ ซึ่งเป็นชื่อยานก่อนที่ ศ.เพนนี่ร้อยลจะขโมยมันไปจากพ่อกับแม่เมื่อสมัยหลายปีก่อนโน้น ตอนแรกเราก็ก๊วเหมือนกันว่ามันจะอันตรายหรือเปล่า แต่ฉันว่าไม่มีใครจำได้แล้วละว่านี่เคยเป็นชื่อยานเก่าของสตอล์กเกอร์ฟาง หรือต่อให้จำได้ก็ไม่มีใครสนใจเท่าไรอยู่ดี

นายไต้ยั้นเรื่องการพักรบรียัง (ฉันคิดมาตลอดเลยนะว่านายพลนาคาคูเป็นคนดี ตอนที่เราโดนอายุจับตัวที่คลาวด์ไชน์ ทหารของเขาเอาปลายปืนคอยจี้ให้ฉันเดิน แต่นาคาคูเป็นคนห้ามไว้ ดินะที่อย่างน้อยก็ได้รู้ว่าผู้นำคนใหม่ของวายุยืนหยัดต่อต้านการจี้เด็กด้วยปลายปืน) แต่นั่นแหละ ทุกคนตื่นตื่นเรื่องพักรบกันใหญ่เลย แล้วทุกคนก็หวังว่าสงครามจะสงบลงด้วย ฉัน

18 สมรภูมิลำเมือง ตอน แดนอนุธการ

ก็หวังเหมือนกันนะ

ฉันเริ่มชินกับชีวิตในฐานะพ่อค้าอากาศแล้วละ ถ้านายเห็นฉันตอนนี้ นายต้องคิดว่าฉันเปลี่ยนไปมากแน่ๆ ฉันตัดผมทรงใหม่ล่าสุด เทจนข้างหนึ่ง มันยาวลงมาได้คางแต่อีกข้างซอยสั้นแค่ตั้งหู ไม่อยากพูดให้ฟังเหมือน หลงตัวเองเท่าไร แต่มันดูเก๋สุดๆ ถึงบางที่ฉันจะรู้สึกเหมือนยืนอยู่บนทาง ลาดก็เถอะ ฉันได้รองเท้าบูตมาใหม่ด้วย บูตสูง แล้วก็เสื้อโค้ตหนัง ไม่ใช่ ตัวยาวแบบที่พ่อกับพวกนักบินสไตลโบราณใส่กัน แต่เป็นเสื้อคลุมที่จับ ผ่าไหมแดงแล้วก็มียลายแหลมๆ ที่ชายเสื้อเรียกว่าเชิงชายหรือเชิงชายหรือ อะไรประมาณนั้นแหละ และตอนนี้ฉันก็กำลังนั่งอยู่ในร้านกาแฟท้าย ท่าอากาศที่เพริพาเททืออาโพลิส รู้สึกเป็นนักบินสาวเต็มตัว กำลังตีค้ำกับการขึ้นมายูบในเมือง ก่อนหน้านี้ฉันจินตนาการไม่ถูกเลยว่าเมืองจริงๆ นะ เป็นยังไง ตอนที่ยังเด็กและโตมาในเมืองเก่าชบเซาแบบแองเคอร์เรจนะ แต่ ตอนนี้พอฉันใช้เวลาครึ่งหนึ่งในชีวิตบนเมืองแล้วฉันก็พบว่าชอบมันเอามากๆ ทั้งผู้คน ความวุ่นวาย และวิธีที่เครื่องยนต์ทำให้ทางเดินลื่นอย่างกับทั้งเมือง เพริพาเททืออาโพลิสเป็นสิ่งที่ชีวิตขนาดมหึมา ตอนนี้ฉันกำลังนั่งรอพ่อที่ ขึ้นไปชั้นบนๆ เพื่อจะหาว่ามีหอมที่เพริพาเททืออาโพลิสคนไหนจะจ่ายยาที่ ดึกว่าที่พวกหอมจากคอมมอมโบให้มาได้มัย (แน่ละ พ่อไม่ได้ออกไปหรอก แต่ฉันก็เกลี้ยกล่อมจนยอมไปจนได้!) แล้วพอนั่งอยู่ตรงนี้ฉันก็เกิดคิดถึงนาย ขึ้นมาแบบที่ก็คิดถึงอยู่บ่อยๆ ฉันเลย...

ใช้ไม่ได้แฮะ เร็นคิด จากนั้นขย้าหน้ากระดานนั้นก่อนจะโยนมันลง ถึงขยะใกล้ๆ เธอเริ่มเล็งได้แม่นยำขึ้นทุกที นี่เป็นจดหมายฉบับที่ยี่สิบได้แล้ว มั้งที่เธอเขียนถึงอีโอ จนถึงตอนนี้เธอยังไม่ได้ส่งมันออกไปจริงๆ แม้แต่ฉบับเดียว เธอส่งการ์ดคริสต์มาสไปให้เพราะต่อให้อีโอไม่ได้เคร่งศาสนาเท่าไร แต่เขาก็อยู่ในเมืองที่นับถือศาสนาคริสต์ และน่าจะฉลองเทศกาลเก่าแก่พิลึกอย่างนั้น ด้วย แต่เธอก็ทำได้แค่เขียนคำว่า สุขสันต์วันคริสต์มาส กับเขียนช่าวคราว ของเธอกับพ่ออีกไม่กี่บรรทัดเท่านั้น

เรื่องของเธอก็คือ ปานนี้อีโออาจจะลืมเธอไปแล้วก็ได้ แต่พอให้เขายังจำได้ เขาก็คงไม่สนใจเรื่องเสื้อผ้า หรือทรงผม หรืออะไรพวกนั้น แถมส่วนที่เล่าว่าเธอชอบชีวิตในเมืองเคลื่อนที่แค่นั้นก็อาจทำให้เขาตกใจด้วยซ้ำ เพราะเขาเป็นนักต่อต้านเมืองเคลื่อนที่เต็มตัว ออกจะถือมารยาทอยู่หน่อยๆ ด้วย...

แต่เธอก็ไม่อาจลืมเขา ไม่อาจลืมความกล้าหาญของเขาที่คลาเวต์ไนน์ และไม่อาจลืมจุดอ่าลาที่ท่าเทียบยานเมืองคอมมอโมโบ ท่ามกลางเชือกพวน เบื่อน้ำมัน กองขั้วรถไฟลอยฟ้า เสียงตะโกนโหวกเหวกของกรรมกรชนของ และเสียงคำรามของเครื่องยนต์ เร็นไม่เคยจับใครมาก่อนเลยในชีวิต เธอไม่รู้หรือว่าจะต้องทำอะไร ไม่นั่นใจว่าต้องเอาจุกไปไว้ที่ไหน ตอนที่พันของทั้งสองชนกันนั้นเธอก็กลัวว่าเธอจะทำผิดไปหมด แต่อีโอแค่หัวเราะ บอกว่าการจับเป็นเรื่องไม่ง่าย แล้วเธอก็ตอบว่าเธอน่าจะทำได้ดีขึ้นถ้ามีการฝึกฝนเพิ่มสักหน่อย แต่พอกับต้นยานลำที่เขาต้องขึ้นตะโกนว่า 'ใครจะขึ้นยานให้รับขึ้น!' พร้อมกับเริ่มปลดขาหนีบยึดยาน เวลาทั้งหมดลง...

นั่นเป็นเรื่องเมื่อหกเดือนก่อน อีโอเคยเขียนจดหมายหาเธอคนหนึ่ง จดหมายที่มาถึงมือเร็นในเดือนมกราคมที่จุดพักยานชอมซอแฉวเทือกเขา ทันฮ้อยเซอร์ เขียนมาบอกว่าเขากลับถึงบ้านแล้วอย่างปลอดภัยและได้รับการต้อนรับจากครอบครัวเหมือน 'ลูกทรีพี' (ไม่ว่ามันจะแปลว่าอะไรก็ตาม) แต่เร็นก็ไม่เคยเขียนจดหมายตอบได้เลยที่

"แย่จริง!" เธอพูดออกมาก่อนจะลั้งกาแพอีกแก้ว

ทอม แนต์ส์เวิร์ธที่ พ่อของเร็นเคยต้องเผชิญหน้ากับความตายมาหลายครั้ง เคยอยู่ในสถานการณ์น่าหวาดหวั่นมาหลายหน แต่เขาไม่เคยรู้สึกถึงความกลัวครั้งไหนเย็นยะเยือกเหมือนครั้งนี้เลย

เขากำลังนอน เรียกได้ว่าเปลือย บนโต๊ะเหล็กเย็นเยียบในห้องตรวจของแพทย์เฉพาะทางด้านหัวใจบนชั้นสองของเมืองเพริพาเททืออาโพลิส เหนือร่างของเขานั้น เครื่องจักรที่มีคอไฮดรอลิกยาวหลายข้อต่อกำลังปิดหัวจากด้านหนึ่งไปอีกด้าน ตรวจสอบเขาในบรรยากาศน่าสงสัย ทอมแทบจะ

20 สมรภูมิลำเมือง ตอน แดนอนุธการ

มันใจทีเดียวว่าเลนส์เรื่องแสงสีเขี้ยวที่ปลายด้านหนึ่งพวกเครื่องจักรถูกถอดมาจากสตอลค์เกอร์แน่ๆ สมัยนี้อะไหล่สตอลค์เกอร์หากันได้ง่ายจริงๆ ลินะ และเขาก็ควรจะได้ใจที่อย่างน้อยช่วงสงครามหลายปีนี่ก็ทำให้เกิดสิ่งดีๆ ขึ้นมาบ้าง อย่างเทคนิคการแพทย์ใหม่ๆ และเครื่องวินิจฉัยโรคเช่นเจ้าเครื่องนี้ แต่ตอนที่หัวเหล็กที่อู๋ ของมันเคลื่อนต่ำลงมาใกล้ลำตัวเขาจนได้ยินเสียงเอี้ยตอตาตกับเสียงหึ่งภายในดวงตาเรื่องแสงนั้น เขาก็ได้แต่คิดถึงสตอลค์เกอร์ซุ้ไรท์ที่ไล่ล่าเขากับเฮสเตอร์ไปทั่วเขตนอกเมืองในปีที่ลอนดอนล่มสลายลง

เมื่อการตรวจเสร็จสิ้นและคุณหมอเซอร์โนวิทกดปิดเครื่องก่อนออกมาจากคอกกันผนังบุตะกั่ว คุณหมอก็ไม่สามารถบอกอะไรกับทอมมากไปกว่าที่ทอมเดาได้อยู่แล้ว หัวใจของเขาอ่อนแอ เป็นความอ่อนแอที่เกิดจากลูกกระสุนซึ่งเพนนี่รอยัลยิงเขาตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อนที่แองเคอร์เรจ ตอนนี้อากการมันแย่ง และวันหนึ่งมันจะคร่าชีวิตของเขา เขายังเหลือเวลาอีกหนึ่งถึงสองปีอาจจะถึงห้าปี แต่ไม่มากไปกว่านั้น

คุณหมออยู่ปากพร้อมกับสายหน้า ก่อนจะบอกเขาว่าต้องทำให้สบาย แต่ทอมก็หัวเราะ เขาจะทำให้สบายได้อย่างไรเมื่ออยู่ในวงการพ้อค่าอากาศวิธีเดียวที่เขาจะเพลาง ลงได้คือต้องกลับบ้านที่แองเคอร์เรจ-อิน-ไวน์แลนด์ แต่หลังจากได้รู้ความจริงเรื่องเฮสเตอร์แล้วเขาก็ไม่อาจกลับไป เขาไม่ได้มีเรื่องต้องอับอายแม้แต่หน่อย ตัวเขาไม่ใช่คนที่ทรยศเมืองหิมะนั้นแล้วชายเมืองให้กับเหล่านายพรานของอาร์กแองเจิล และไม่ได้ฆาตกรรมใครบนถนนอาบิหะในเมืองนั้น แต่เขารู้สึกอับอายแทนภรรยา และรู้สึกโง่เง่าที่ใช้ชีวิตอยู่กับเธอเป็นเวลาแสนนานโดยไม่เคยสงสัยแม้แต่หน่อยว่าเธอกำลังพูดโกหกมาโดยตลอด

อีกอย่าง เร็นคงไม่มีทางยกโทษให้เขาถ้าเขาดึงตัวเธอกลับบ้านตอนนี้ ลูกสาวของเขามีความโหยหาการผจญภัยเช่นเดียวกับที่ทอมเคยมีเมื่อครั้งที่เขาายังอายุเท่าเธอ เธอกำลังมีความสุขกับชีวิตในนิวทิวิค และเธอจะเติบโตเป็นนักบินสาวที่เก่งกาจ เขาจะอยู่กับเธอ บินไปบินมา คำขายไปเรื่อย สอนเรื่องราวต่างๆ ของชีวิตบนท้องฟ้า พยายามสุดความสามารถไม่ให้เธอมีปัญหา

โตๆ และเมื่อยามที่เทพีแห่งความตายมารับเขาลงไปยังแดนสิ้นแสง เขาก็จะทิ้งยานเจนนี ฮานิวอร์ไว้กับเร็น ลูกสาวของเขาจะต้องเลือกเองว่าต้องการมีชีวิตแบบใด ความเจ็บสงบของไวน์แลนด์ หรืออิสรภาพบนท้องฟ้า ชาวที่ลอยมาจากทิศตะวันออกนั้นฟังดูน่ามีความหวังทีเดียว ถ้าการพักรบครั้งนี้ยืนยาว อีกไม่ช้าจะมีโอกาสมากมายสำหรับการทำการค้า

วันที่ที่เดินออกจากห้องตรวจของคุณหมอเซอร์โนวิท ทอมก็รู้สึกดีขึ้น ภายใต้ท้องฟ้าพลบค่ำด้านนอกนี้ โอกาสที่เขา กำลังจะตายในเร็ววันดูไม่น่าจะเป็นไปได้เอาเสียเลย เมืองโคลงน้อยๆ ยามที่มันควบขึ้นเหนือไปตามชายฝั่งหินทางตะวันตกของสมรภูมิแห่งการไล่ล่า ที่นอกชายฝั่งเหนือผิวนทะเล ซึ่งสะท้อนแสงอาทิตย์อัสดงเป็นสีเงินยวง ยังมีเมืองประมงเมืองหนึ่งแล่นคู่ขนานกันไปภายใต้ฝูงนกนางนวล ทอมยื่นมองเมืองนั้นจากอัมจันทร์สังเกตุการณ์ครู่ใหญ่ก่อนจะขึ้นลิฟต์กลับไปยังชั้นล่างแล้วเดินผ่านตลาดรุ่มรวยหลังท่าอากาศยาน เขานึกถึงครั้งที่เขามาเยือนเมืองนี้เป็นครั้งแรกกับเฮสเตอร์และแอนนา ฟางเมื่อสี่ปีก่อน เขาซื้อผ้าพันคอสีแดงให้เฮสเตอร์จากแผงขายของแผงใดแผงหนึ่งตรงนี้เองเพื่อให้เธอไม่ต้องคอยยกมือมาบังซ่อนใบหน้ารอยบากนั้น...

เขาไม่อยากจะคิดถึงเรื่องเฮสเตอร์ เมื่อใดก็ตามที่เขาเริ่มคิดถึงเฮสเตอร์ เขาจะต้องนึกถึงจุดที่ทั้งสองแยกจากกัน สิ่งที่เขาทำลงไปมันทำให้เขาโมโหเสียจนหัวใจเต้นกระหน่ำพร้อมกับบิดตัวอยู่ในอกของเขา เขาไม่สามารถจะคิดถึงเฮสเตอร์ได้อีกต่อไปแล้ว

เขาออกเดินกลับไปทางท่าอากาศยาน ซักซ้อมสิ่งที่เขาจะบอกกับเร็น หลังจากการหามอครั้งนี้ในใจ ("ไม่มีอะไรต้องกังวลเลย ไม่คุ้มที่จะฆ่าตัดเสียด้วยซ้ำ...") เดินผ่านห้องประมูลเทศฯ โบราณของพอนดิเซอร์รี่ และหยุดรอกกลุ่มนักประมูลที่รูกันออกมาก่อนจะคิดว่าเขารู้จักหนึ่งในนั้น ผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งอายุไล่เลี่ยกับเขา หน้าตาสะสวยทีเดียว ดูเหมือนเธอจะประสบความสำเร็จในการประมูลครั้งนี้ด้วย เพราะเธอกำลังอุ้มหีบห่อของใหญ่และท่าทางจะหนักออกมา เธอไม่เห็นทอม เขาก็เพียงแค่ออกเดินต่อพลางพยายาม

22 สมรภูมิลำเมือง ตอน แคนนอนธการ

นี่ชื่อเธอ นึกว่าเขาเคยเจอเธอที่ไหน...แค่นี้? ไม่ใช่ ไคลที ใช่แล้ว ไคลที พอตส์

ทันใดนั้นเขาก็ชะงัก หันหลังกลับ แล้วมองจ้องไปอีกครั้ง นั่นไม่มีทาง เป็นไคลทีไปได้ ไคลทีเป็นนักประวัติศาสตร์ เป็นรุ่นพี่เขาหนึ่งปีในสมาคม นักประวัติศาสตร์ตอนที่ลอนดอนถูกทำลายลงไป เธอเสียชีวิตเพราะเมดูซ่า พร้อมๆ กับทุกสิ่งทุกอย่างในเมืองของเขา เธอไม่มีทางจะมาเดินเฟ้นพานใน เพรินาเททออาโพลิสนี้ได้ ความทรงจำเล่นตลกกับเขาแล้ว

แต่ผู้หญิงคนนั้นเหมือนเธอมากจริงๆ!

เขาก้าวสองสามก้าวกลับไปทางที่เดินผ่านมา ผู้หญิงคนนั้นกำลัง สวาท้ำขึ้นบันไดไปยังชั้นที่ยานจอดเทียบท่าอยู่ "ไคลที!" ทอมตะโกน และ เธอก็หันหน้ามาทางเขา ใช่เธอจริงๆ เขามั่นใจขึ้นมาทันที เขาเปล่งเสียง หัวเราะดังๆ ด้วยความดีใจและประหลาดใจ ก่อนจะเรียกอีกครั้ง "ไคลที! ผมเองครับ! ทอม แนตส์เวิร์ธนี่!"

พ่อค้าอากาศกลุ่มหนึ่งกรูกันออกมาตัดหน้าและบังสายตาไม่让他เห็นเธอ กว่าที่จะมองเห็นได้อีกครั้งเธอก็หายไปเสียแล้ว เขาเริ่มเร่งเท้าไปทาง บันไดโดยไม่ใส่ใจกับอาการเจ็บเตือนเบาๆ ในอก เขาพยายามจินตนาการว่า ไคลทีรอดจากเมดูซ่ามาได้ยังไง เธออยู่นอกเมืองเหนือตอนที่มันถูกทำลาย เขาเคยได้ยินเรื่องของชาวลอนดอนคนอื่นๆ ที่หนีการระเบิดครั้งนั้นมาได้ แต่ ทั้งหมดล้วนเป็นสมาชิกของสมาคมการค้าซึ่งกำลังอยู่ต่างเมืองแสนไกล ตอนที่เกิดเรื่องขึ้น เฮลเทอร์เองก็ได้พบกับวิศวกรร้ายป็อบจอยที่โรกส์รูสต์ แต่อีกฝ่ายก็อยู่ในส่วนลึกสุดของชั้นล่างใต้ตอนที่เมดูซ่าระเบิด...

เขาแทรกตัวขึ้นไปตามบันไดที่คนหนาแน่นแล้วก็เห็นไคลทีรีบเดินหนี จากเขาไประหว่งท่าเทียบยาน เขาโทษเธอไม่ได้ หลังจากที่ตัวเองตะโกน ใส่เธอแบบนั้น เขาคงยืนอยู่ไกลเกินกว่าที่เธอจะเห็นหน้าและจำเขาได้ เธอ คงคิดว่าเขาเป็นคนบ้า หรือพ่อค้าคู่แข่งที่กำลังโกรธเคืองว่าเธอประมูล ชนะตัวเองไป ทอมวิ่งเหยาะๆ ตามไปด้วยความกระตือรือร้นที่จะอธิบาย ตัวเอง และเห็นเธอรีบวิ่งขึ้นบันไดอีกชุดหนึ่งไปยังลานจอดยานหมายเลข 7

ซึ่งมียานเพรียวลำเล็กๆ ลำหนึ่งจอดอยู่ เขาหยุด ณ เชิงบันไดนานพอที่จะอ่านรายละเอียดซึ่งเขียนไว้บนกระดานตรงนั้น พบว่ายานชื่ออาร์คีโอปเทอริกซ์ เป็นยานซึ่งจดทะเบียนที่แอร์เฮเวน มีครูซ มอร์ซาร์ดเป็นนักบินประจำยาน จากนั้นด้วยความระมัดระวังที่จะไม่วิ่ง หรือตะโกน หรือทำสิ่งใดซึ่งจะทำให้แม่ค้าอากาศผู้นั้นตกใจ เขาก้าวขึ้นบันไดตามเธอไป แนนอนว่าไคลที่พอดส์ย่อมสามารถปรับตัวเป็นแม่ค้าอากาศด้านเทศฯ โบราณได้โดยไม่มีปัญหาใดๆ ทั้งสิ้นด้วยการฝึกฝนจากสมาคมนักประวัติศาสตร์ ไม่ต้องสงสัยเลยว่ากัปตันมอร์ซาร์ดอะไรนี่คงรับเธอไว้ในฐานะผู้เชี่ยวชาญ และนั่นคือสาเหตุที่เธอมาอยู่ ณ ห้องประมูลแห่งนั้น

เขาหยุดหอบหายใจที่หัวบันได หัวใจของเขาเต้นระลำ ยานอาร์คีโอปเทอริกซ์สูงตระหง่านเหนือร่างเขาในแสงอัลสตง ยานนั้นทาสีพรางห้องโดยสารและด้านล่างของเอ็นเวโลปกับกระเปาะเครื่องยนต์ทาสีฟ้าคราม ส่วนด้านบนกลับทาสีเป็นลายสีเขียว น้ำตาล เทาสลับกันจนตาลาย ที่เชิงสะพานขึ้นยานมีลูกเรือสองคนยืนรอไคลที่อยู่ใต้แสงไฟฟ้าสลัว ทั้งสองดูหยาบและกร้านโลกรวากับเป็นพวกคนเก็บของเก่าตามเขตนอกเมือง ตอนที่ไคลที่เดินเข้าไปถึง ทอมก็ได้ยินชายคนหนึ่งพูดขึ้น "ตกลงได้มาแล้วใช่มี"

"ได้" ไคลที่ตอบและพยักพืดไปยังห่อพัสดุที่ถืออยู่ ชายอีกคนรุดเข้ามารับมันไปจากเธอก่อนที่จะเห็นทอมเดินตามหลังเธอมา ไคลที่คงจะเห็นลูกเรือเปลี่ยนสีหน้า เธอจึงหันมามองสาเหตุ

"ไคลที่ใช่มี" ทอมพูด "ผมเองครับ ทอม แนต์ส์เวิร์ธที่ เด็กฝึกหัดชั้นสาม สมาคมนักประวัติศาสตร์จากลอนดอนไง ผมรู้ว่าคุณอาจจะจำผมไม่ได้ มันผ่านมา...นานเท่าไรนะ...เกือบยี่สิบปีแล้ว! คุณคงคิดว่าผมตายไปแล้ว..."

ตอนแรกเขาแน่ใจว่าเธอจำเขาได้ แล้วเธอก็ยินดีที่ได้พบเขาอีกครั้ง แต่แล้วสีหน้าของเธอก็เปลี่ยนไป เธอก้าวถอยจากเขาไปหนึ่งก้าว ก่อนจะเหลือบมองชายซึ่งยืนอยู่ข้างสะพานขึ้นยาน หนึ่งในนั้นเป็นชายร่างสูงผอมชুব หัวโล้น เขาเอื้อมมือแตะตาบ แล้วทอมก็ได้ยินเสียงเขาพูด "หมอนี่รบกวน

24 สมรภูมิลำเมือง ตอน แดนอนธการ

คุณรีเปล่าครับ คุณมอร์ซาร์ด"

"ไม่เป็นไร เลอร์แพ็ค" ไคลที่พูดพลางยกมือบอกให้อีกฝ่ายอยู่ที่เดิม เธอก้าวกลับเข้าไปใกล้ทอมอีกนิดก่อนจะเอ่ยขึ้นอย่างน่าฟัง "ขอโทษนะคะคุณ นากแล้วคุณก็จะเข้าใจผิดคิดว่าฉันเป็นสุภาพสตรีคนอื่นเสียแล้ว ฉันชื่อครูซ มอร์ซาร์ด นายหญิงของยานลำนี้ค่ะ ฉันไม่เคยรู้จักใครจากลอนดอนเลย"

"แต่คุณ..." ทอมเริ่มประโยค เขาเฟ่งพินิจใบหน้าที่เธอบอกอย่างอับอายและ สับสน เขาแน่ใจว่าเธอคือไคลที่ พอตส์ เธออวบขึ้นเล็กน้อย ก็เหมือนกับ เขา และผมของเธอที่เคยเป็นสีเข้ม ตอนนี้มีสีเงินแซมเป็นกระสายราวกับ มีใยแมงมุมเกาะอยู่บนนั้น แต่ใบหน้าที่เธอยังเหมือนเดิม...เว้นแต่ที่ใจกลาง หว่างคิ้วซึ่งไคลที่ พอตส์เคยประดับรอยสักรูปดวงตาสีน้ำเงินแห่งสมาคม นักประวัติศาสตร์อย่างภาคภูมิใจนั้น ตอนนี้มีมันว้างเปล่า

ทอมเริ่มเลิกละเสียเอง ถึงอย่างไรมันก็ผ่านมาสี่ปีแล้ว ไม่แน่เขาอาจ เข้าใจผิด เขาจึงเอ่ยขึ้น "ขอโทษจริงๆ ครับ แต่คุณเหมือนเธอมากจริงๆ..."

"ไม่เป็นไรค่ะ" เธอตอบพร้อมรอยยิ้มพรราวเสน่ห์ "หน้าฉันก็โหล แบบนี้แหละ มีคนทักผิดเป็นคนอื่นอยู่เรื่อย"

"คุณเหมือนเธอมาก" ทอมพูดซ้ำอีกครั้งด้วยยังมีความหวังเหลืออยู่บางเบา ราวกับจู่ เธออาจเปลี่ยนใจและนึกขึ้นได้ว่าเธอคือไคลที่ พอตส์จริงๆ

เธอโค้งให้เขาก่อนจะหันหลังกลับ คนของเธอมองทอมไม่วางตาคาม ที่พุงให้เธอเดินขึ้นสะพานขึ้นยานไป ทอมไม่มีสิ่งใดที่จะพูดได้อีกนอกจาก คำว่า "ขอโทษครับ" อีกครั้งก่อนจะหันหลังกลับเสียเอง หน้าแดงร้อนผ่าว ระหว่างเดินลงไปจากลานจอด เขาเริ่มออกเดินข้ามท่าอากาศไปยังจุดที่ยาน ของเขาจอดเทียบอยู่ และยังก้าวไปได้ไม่ถึงสี่ก้าวตอนที่ได้ยินเสียง เครื่องยนต์ของอาร์ค็อบทอริกซ์คำรามตื่นขึ้นจากด้านหลัง ทอมยื่นมอง ยานนั้นลอยตัวขึ้นสู่ท้องฟ้ายามค่ำ เร่งความเร็วอย่างว่องไวเมื่อพันท่านฟ้า ของเมือง และบินจากไปสู่ทิศตะวันออก

ซึ่งน่าสงสัย เพราะทอมแน่ใจที่เดียวว่าบนกระดานข้างลานจอดเขียน ไว้ว่ายานลำนั้นจะอยู่ในเพริพาเททืออาโพลิสต่ออีกสองวัน...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)